

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Občanské sdružení - Šance**, se sídlem Děčínská 606, Benešov nad Ploučnicí, zastoupený Mgr. Helenou Psychlovou, advokátkou se sídlem Na Příkopě 1047/17, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Spolek občanské solidarity Rumburk**, se sídlem Zelená 797/7a, Rumburk a **II) Sdružení evropské a globální spolupráce Ústí nad Labem**, se sídlem Revoluční 86, Ústí nad Labem, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2012, č. j. 85/UPS/2011-32, JID 234211/2011/KÚÚK/Doč, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 2. 2016, č. j. 15 A 39/2012 – 74,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4114 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, Mgr. Heleny Psychlové, advokátky.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 3. 2. 2016, č. j. 15 A 39/2012 – 74, zrušil Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2012, č. j. 85/UPS/2011-32, JID 234211/2011/KÚÚK/Doč (dále „napadené rozhodnutí“), a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce tak, že výrok I. rozhodnutí Městského úřadu Rumburk, stavebního úřadu (dále „stavební úřad“), ze dne 10. 11. 2010, č. j. OSÚ/21955-10/3011-2010/Wa (dále „prvoinstanční rozhodnutí“),

částečně změnil a výrok II. zrušil. Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění stavby „Areál čerpací stanice PHM na části pozemkových parcel č. 2314/1, 2314/3, 2314/4, 2313/2 a na části stavebního pozemku č. 2314/2 včetně přípojek na IS, vše v k. ú. Rumburk“ a současně vydáno stavební povolení na tuto stavbu.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem dospěl k závěru, že všechny námitky žalobce byly nedůvodné kromě jedné, kterou shledal důvodnou. Tato námitka se pak stala předmětem kasační stížnosti žalovaného.

[3] Dle krajského soudu byla předmětná námitka žalobce, že doklady doručované mu prostřednictvím veřejné vyhlášky nebyly současně zveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup, a tudíž se nemohl zúčastnit veřejného jednání ve věci, důvodná. Žalovaný dle krajského soudu neunesl důkazní břemeno, které bylo na jeho straně, když vycházel pouze z důkazů ve spise, aniž by provedl nějaké dokazování. Předmětný spis obsahuje „žádanku o zveřejnění na úřední desce“, dle které bylo Bc. L. Ž. požadováno, aby oznámení zahájení spojeného územního a stavebního řízení a nařízení veřejného ústního jednání bylo zveřejněno na fyzické úřední desce a elektronické úřední desce v době od 24. 9. 2010 do 11. 10. 2010. Tato žádanka byla převzata odborem tajemníka dne 24. 9. 2010, přičemž podpis osoby přebírající žádanku je nečitelný. Dále je v prvoinstančním spise založen stejnopis předmětného oznámení s doložkou, ze které vyplývá, že tato písemnost byla vyvěšena na úřední desce příslušného správního orgánu od 24. 9. 2010 do 11. 10. 2010. Datum vyznačení doložky není uvedeno. Až v rámci odvolacího řízení byl správní spis doplněn stejnopisem předmětné písemnosti, na kterém je kromě již výše zmíněné doložky strojem dopsána poznámka: „Zveřejněné též na elektr. úřední desce MěÚ Rumburk.“ Tato poznámka je opatřena totožným razítkem a stejně nečitelným podpisem. Ani u této poznámky není uvedeno datum, kdy byla na stejnopis vyznačena. Dle krajského soudu nelze z těchto písemností zcela určitě dovodit, zda skutečně došlo ke zveřejnění předmětné písemnosti způsobem umožňujícím dálkový přístup, neboť vzbuzují pochybnost, zda doložkou o zveřejnění na elektronické úřední desce opatřený stejnopis písemnosti nebyl do správního spisu založen až v rámci odvolacího řízení. Dle krajského soudu i v případě přihlídnutí k uvedené doložce z ní není patrné, kdy byla vyhotovena a po jakou dobu a v jakém období byla případně předmětná písemnost elektronicky na dálku dostupná. Žalovaný proto neprokázal zveřejnění předmětné písemnosti způsobem umožňujícím dálkový přístup.

II. Kasační stížnost žalovaného, vyjádření žalobce a osob zúčastněných na řízení

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení).

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že důkazní břemeno neleží na jeho straně, a tudíž se domnívá, že žalobce neuvedl žádný důkaz vyvracející stěžovatelovy závěry plynoucí ze spisu. I přes tuto skutečnost stěžovatel dle svého vyjádření činil všechny nezbytné kroky k tomu, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje na odůvodnění odvolacího rozhodnutí v dané věci a své vyjádření k žalobě ze dne 18. 5. 2012. Dále zdůrazňuje, že není povinen vést archiv úřední desky příslušného stavebního úřadu a ani tak nečiní. Dle stěžovatelova názoru však příslušná potvrzení a ověření v daném případě potvrdila zveřejnění dotčené písemnosti způsobem umožňujícím dálkový přístup, o čemž stěžovatel neměl a nemá pochyby. Námitka žalobce uvedená v žalobě však ve stěžovateli vzbuzuje pochybnosti o její účelovosti a též v možné vyústění v to, že odvolací správní orgány budou nuceny naplnění dané skutečnosti (zveřejnění na elektr. úřední desce) v každém

pokračování

jednotlivém případě odvolacího řízení zkoumat z úřední povinnosti, aniž by byla odvolateli namítána. V příloze pak stěžovatel zaslal nový důkaz o zveřejnění opatření prvoinstančního stavebního úřadu způsobem umožňujícím dálkový přístup.

[6] Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku v celém jeho rozsahu a vrácení věci krajskému soudu.

[7] Podle žalobcova vyjádření ke kasační stížnosti není z jejího obsahu zřejmé, v čem konkrétně stěžovatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti kasační stížnosti, tedy jaká právní otázka měla být krajským soudem nesprávně posouzena a v čem konkrétně spočívá nesprávnost jejího posouzení. Dle žalobce není kasační stížnost přípustná, protože se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedené v § 103 s. ř. s.

[8] Žalobce též považuje za chybný závěr stěžovatelova tvrzení, dle něhož postačuje, aby správní orgán pouze vyvinul snahu ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle žalobce sám stěžovatel potvrdil rozsudek krajského soudu, když uvedl, že nevede archivaci elektronické úřední desky, a tudíž nelze v daném případě prokázat zveřejnění písemnosti způsobem umožňujícím dálkový přístup.

[9] Na závěr žalobce uvádí, že se stěžovatel mylí, když v rámci svého tvrzení zcela obrací zásadu, že ve správním řízení leží břemeno důkazní ohledně doručení písemností účastníkům správního řízení na správních orgánech.

[10] S ohledem na výše uvedené žalobce konstatuje, že je kasační stížnost nepřípustná, jakož i nedůvodná. Žalobce proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[11] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel prvně namítá, že nenese důkazní břemeno ve věci prokázání zveřejnění písemnosti způsobem umožňujícím dálkový přístup. Tento jeho názor je však chybný, neboť ve správním řízení leží břemeno důkazní ohledně doručení písemností účastníkům správního řízení na správních orgánech (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2015, č. j. 2 As 15/2015 - 56).

[14] Dále stěžovatel i přes popření důkazního břemene na své straně namítá, že písemnosti, na které odkázal v předchozích stupních řízení (žádanka a doložka zveřejnění písemnosti elektronicky), nad důvodnou pochybnost prokazují zveřejnění písemnosti způsobem umožňujícím dálkový přístup. Dle Nejvyššího správního soudu krajský soud správně vyhodnotil, že z těchto písemností založených ve spisu nelze s dostatečnou mírou jistoty dovodit, zda došlo ke zveřejnění předmětné písemnosti způsobem umožňujícím dálkový přístup. V případě důvodných pochybností je správní orgán povinen uvést důkazy, které dosvědčují, že bylo řádně doručeno dle § 25 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. V opačném případě

neprokázání zveřejnění písemnosti způsobem umožňujícím dálkový přístup nad důvodné pochybnosti znamená neunesení důkazního břemene správním orgánem, a tudíž nedoručení písemnosti dle zákona.

[15] Stěžovatel se v dané věci nemůže odvolávat na skutečnost, že není ze zákona povinen vést archiv elektronické úřední desky stavebního úřadu. V případě, kdy zde jsou důvodné pochybnosti o zveřejnění písemnosti způsobem umožňujícím dálkový přístup, je správní orgán povinen uvést důkazy vyvracející tyto pochybnosti. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2007, č. j. 11 Ca 27/2007 – 75, *bylo-li podanou žalobou zpochybněno zveřejnění obsahu úřední desky způsobem umožňujícím dálkový přístup podle § 26 odst. 1 správního řádu (č. 500/2004 Sb.), zákon nestanoví, jakým způsobem se toto zveřejnění prokazuje. Soud může provést dokazování ke zjištění, zda zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup bylo provedeno, či nikoliv, a zda webová prezentace žalovaného byla v rozhodném období funkční, a to např. souborem obsahujícím rozhodnutí zveřejněné na úřední desce a výpisem vstupů do zveřejněného dokumentu prostřednictvím webových stránek žalovaného.* Pokud v tomto případě stěžovatel nevedl archiv úřední desky, bylo možné např. dohledat osobu odpovědnou za zveřejňování písemností na elektronické úřední desce a pokusit se na základě jejího svědectví zjistit, zda písemnost byla na elektronické úřední desce zveřejněna. Podobně mohly být svědecky „vytěženy“ případně i další osoby, pokud by v rozhodnou dobu elektronickou úřední desku sledovaly či s ní jinak pracovaly. Též připadalo v úvahu – pokud by to technicky bylo možné - zjistit podstatný obsah elektronické úřední desky v rozhodné době za pomoci analýzy dostupných úložišť dat nebo jiných nosičů informací používaných při její administraci, případně analýzy dat uložených u jiných subjektů stahujících si a uchovávajících si data z internetu (např. internetového vyhledavače Google). Není úkolem Nejvyššího správního soudu předjímat, jaké všechny důkazy by s ohledem na konkrétní okolnosti případu, zejména používanou technologii v oblasti informačních a komunikačních technologií a okruh osob, které s elektronickou úřední deskou v rozhodné době pracovaly či se s jejím obsahem seznamovaly, bylo možno provést s nadějí na úspěch při zjišťování rozhodných skutečností. Nejvyšší správní soud se nicméně ztotožňuje s krajským soudem v tom, že stěžovatel vycházel pouze z jím pořízených důkazů, avšak nevedl další dokazování, ačkoli přinejmenším bylo na místě zvážit, zda a v jakém rozsahu takové dokazování lze provést. Stěžovatel tedy neunesl důkazní břemeno ve věci zveřejnění předmětné písemnosti způsobem umožňujícím dálkový přístup, a proto je stěžovatelova námitka i v této věci nedůvodná.

[16] Stěžovatel v závěru uvádí svoje pochybnosti o tom, že odvolací správní orgány budou nuceny naplnění dané skutečnosti (zveřejnění na elektronické úřední desce) v každém jednotlivém případě odvolacího řízení zkoumat z úřední povinnosti, aniž by byla odvolateli namítána. K tomu lze uvést pouze, že pokud zákonodárce stanoví povinnost určitou informaci či písemnost takovýmto způsobem zveřejňovat, zřejmě má za to, že toto zveřejnění plní nějaký důležitý účel (typicky zajistit jednoduchý a dobře dostupný přístup k dané informaci či písemnosti neurčitému okruhu osob); jinak by jistě správními orgány neukládal provádění něčeho zbytečného, a přitom administrativně poměrně náročného. V takovém případě tedy - předpokládáme-li, že zveřejnění na elektronické úřední desce není samoučelné a zbytečné - je třeba v rámci úřední činnosti zajistit patřičnou dokumentaci toho, že tak bylo vskutku zákonem stanoveným způsobem učiněno. Jinak řečeno, po správním orgánu se zde požaduje obdobný způsob dokumentace, jaký je při doručování jednotlivým konkrétně určeným osobám standardně vyžadován uchováváním doručenek či jiných dokladů o doručení ve správním spisu. To není nic, co by po správním orgánu nebylo možno spravedlivě požadovat.

[17] Krajský soud tedy správně posoudil rozhodnou právní otázku.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalobci, který měl ve věci plný úspěch, se přiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti, které mu vznikly v souvislosti s odměnou za zastoupení za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé) podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), tj. 3100 Kč. Podle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky náleží žalobci také náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Protože je advokátka žalobce plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Celková částka odměny za zastupování tak činí 4114 Kč.

[20] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu